

คำวินิจฉัยของ นายปรีชา เจริญพาณิชย์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓/๒๕๕๖

วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

เรื่อง ศาลแรงงานกลางส่งคำโต้แย้งของโจทก์ (นางจิรวรรณ ตริภักทรังษิกุล) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ ว่า พระราชบัญญัติ ประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง ซึ่งแก้ไข เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๗ ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

ข้อเท็จจริงได้ความว่านางจิรวรรณ ตริภักทรังษิกุล โดยนางสาวนุชรีย์ ฉัตรชฎานุกุล ได้ฟ้อง สำนักงานประกันสังคมต่อศาลแรงงานกลางตามคดีหมายเลขดำที่ ๘๗๕๔/๒๕๕๔ ตามพระราชบัญญัติ ประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๗ โจทก์มีความสำคัญว่าโจทก์ (ผู้ร้อง) เป็นลูกจ้างขององค์การค้ำของคຸຣຸສາຖາซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคล ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๐ จนถึง ปัจจุบัน เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๓ โจทก์ได้คลอดบุตรที่โรงพยาบาลลาดพร้าว ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ องค์การค้ำของคຸຣຸສາຖາได้มีประกาศเรื่องการนำเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคม กรณีคลอดบุตรและตายโดยศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาให้องค์การค้ำของคຸຣຸສາຖານำเงินสมทบเข้ากองทุน ประกันสังคมเพิ่ม กรณีคลอดบุตร ในอัตราร้อยละ ๐.๑๒ และกรณีตาย ในอัตราร้อยละ ๐.๐๖ ตั้งแต่ เดือนเมษายน ๒๕๓๘ เป็นต้นไป ซึ่งทางองค์การค้ำของคຸຣຸສາຖາได้นำเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคม ในส่วนขององค์การค้ำของคຸຣຸສາຖາ (นายจ้าง) และเจ้าหน้าที่องค์การค้ำของคຸຣຸສາຖາ (ลูกจ้าง) ในกรณี ดังกล่าวย้อนหลังตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๕๓๘ ถึงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ ไปเรียบร้อยแล้ว และ นายจ้าง (องค์การค้ำของคຸຣຸສາຖາ) ได้เริ่มหักเงินลูกจ้างทุกคนรวมถึงโจทก์จากเดิมที่หักไว้ ร้อยละ ๒.๔๔ เป็นร้อยละ ๒.๖๒ ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไป โจทก์ได้ทราบเรื่องดังกล่าวและถูกหัก เงินเดือนเพื่อสมทบเข้ากองทุนประกันสังคมในกรณีคลอดบุตร และกรณีตาย ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจนถึง ทุกวันนี้ ต่อมาโจทก์ได้คลอดบุตรเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๓ แต่โจทก์เพิ่งมาทราบว่าโจทก์เป็น ผู้ประกันตนที่จะต้องจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคมในกรณีคลอดบุตร และกรณีตาย จาก ประกาศขององค์การค้ำของคຸຣຸສາຖາ เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ จึงทำให้โจทก์มีสิทธิได้รับประโยชน์ ทดแทนในกรณีคลอดบุตรจากจำเลย โจทก์จึงได้ยื่นแบบคำขอรับประโยชน์ทดแทนกรณีคลอดบุตรจาก

จำเลย เมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๔ จำเลยมีคำสั่งปฏิเสธการจ่าย โดยให้เหตุผลว่าโจทก์ยื่นคำขอรับประโยชน์ทดแทนเกินระยะเวลาภายใน ๑ ปี นับแต่วันที่มิสิทธิขอรับประโยชน์ทดแทนตามมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๗ โจทก์ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว จึงได้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ คณะกรรมการอุทธรณ์ได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ของโจทก์ โดยให้เหตุผลว่า โจทก์คลอดบุตรเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๓ และมายื่นขอรับประโยชน์ทดแทนเมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๔ จึงเกินกำหนดเวลา ๑ ปี นับแต่วันคลอดบุตร โจทก์จึงไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนกรณีคลอดบุตร

โจทก์ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าว จึงฟ้องขอให้ (๑) ศาลมีคำสั่งหรือคำพิพากษาเพิกถอนหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งประโยชน์ทดแทนเลขที่คำสั่ง ๑๐๐๕๔๔/๓๓๖๑ ของฝ่ายประโยชน์ทดแทน สำนักงานประกันสังคมเขตพื้นที่ ๕ ตามหนังสือที่ รส ๐๗๒๔/๑๐๘๐๑ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ออกโดยนางเพชรรัตน์ นรเดชาพันธ์ เจ้าหน้าที่บริหารงานประกันสังคม ๗ และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ ที่ ๗๕๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ และ (๒) ให้จำเลยจ่ายประโยชน์ทดแทนกรณีคลอดบุตร โดยจ่ายค่าคลอดบุตร จำนวน ๔,๐๐๐ บาท และเงินสงเคราะห์การหยุดงานเพื่อการคลอดบุตรร้อยละ ๕๐ ของค่าจ้างที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบที่นายจ้างนำส่งเป็นเวลา ๙๐ วัน พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินค่าคลอดบุตรและเงินสงเคราะห์การหยุดงานเพื่อการคลอดบุตรดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

โจทก์ได้โต้แย้งมาในคำฟ้องว่า การกำหนดเงื่อนไขเพื่อก่อให้สิทธิประโยชน์ และการกำหนดเงื่อนไขเพื่อขอใช้สิทธิประโยชน์ หรือการสิ้นสุดสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ จึงใช้บังคับไม่ได้ตามมาตรา ๖ และโจทก์ได้ยื่นคำร้องเป็นหนังสือลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ชี้แจงรายละเอียดแห่งข้อโต้แย้งของโจทก์ โดยขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าข้อโต้แย้งดังกล่าวของโจทก์ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖ หรือไม่

จำเลยยื่นคำให้การปฏิเสธคำฟ้องของโจทก์ และให้การต่อสู้ว่าพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เป็นกำหนดเวลาให้ปฏิบัติ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยตามข้อโต้แย้งของโจทก์

ศาลแรงงานกลางได้กำหนดประเด็นว่า

๑. โจทก์มีสิทธิได้ประโยชน์ทดแทนค่าคลอดบุตรและเงินสงเคราะห์การหยุดงานเพื่อการคลอดบุตรพร้อมดอกเบี้ยตามฟ้องหรือไม่ เพียงใด

๒. มีเหตุที่จะเพิกถอนเปลี่ยนแปลงคำสั่งของสำนักงานประกันสังคมและคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ตามฟ้องหรือไม่

๓. พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

สำนักงานศาลยุติธรรม ได้ส่งประเด็นข้อ ๓ มายังศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๕ ตามหนังสือที่ ศย ๐๑๖/๐๕๕๖๗ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๕

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วสั่งให้รับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๐ และมีคำสั่งให้รับคำร้องไว้พิจารณาต่อไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ และได้แจ้งให้สำนักงานศาลยุติธรรมทราบ

ศาลรัฐธรรมนูญได้แถลงด้วยวาจาก่อนลงมติ และลงมติในประเด็นว่าพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ หรือไม่ ปรากฏผลการลงมติ ดังนี้

วินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ จำนวน ๑๒ คน คือ พลโท จุล อติเรก นายกระมล ทองธรรมชาติ นายจิระ บุญพจนสุนทร นายปรีชา เฉลิมวณิช นายผัน จันทรปาน นายมงคล สระฐาน นายศักดิ์ เตชาชาญ นายสุจิต บุญบงการ นายสุวิทย์ ธีรพงษ์ นายอนันต์ เกตุวงศ์ นายอมร รักษาสัตย์ และนายอุระ หวังอ้อมกลาง

วินิจฉัยว่าคำร้องไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย จึงไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาจำนวน ๑ คน คือ นายจุมพล ณ สงขลา

ผู้ทำคำวินิจฉัยได้ลงมติเป็นเสียงข้างมากวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติประกันสังคม แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐

จึงทำคำวินิจฉัยส่วนตนดังต่อไปนี้

ปัญหาที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องวินิจฉัยเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้ บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเอง หรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น ต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญ จะได้พิจารณาวินิจฉัย”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำร้องได้ระบุมตราของพระราชบัญญัติประกันสังคม ฯ มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ และมาตราดังกล่าวของพระราชบัญญัติประกันสังคม ฯ ที่ผู้ร้องกล่าวอ้างนั้น เป็น บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับ มาตรานั้น ๆ ว่า ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ กรณีเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ศาลรัฐธรรมนูญจึงรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

ปัญหาที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องพิจารณาวินิจฉัยต่อไปมีว่า พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ และฉบับที่แก้ไข เป็นกฎหมาย ที่ใช้บังคับเพื่อการคุ้มครองสิทธิของลูกจ้าง ในเรื่องการดูแลรักษาพยาบาลและให้ความช่วยเหลือในกรณี ที่ลูกจ้างประสบอันตราย เจ็บป่วย คลอดบุตร ทูพพลภาพ ตาย การสงเคราะห์บุตร และความชราภาพ โดยกำหนดให้นายจ้าง ลูกจ้าง และรัฐบาล ต้องจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนในอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า

มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง “ผู้ประกันตนหรือบุคคลอื่นใดเห็นว่าตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทน ในกรณีใดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๔ และประสงค์จะขอรับประโยชน์ทดแทน นั้น ให้ยื่นคำขอรับ ประโยชน์ทดแทนต่อสำนักงานตามระเบียบที่เลขาธิการกำหนด ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่มิสิทธิขอรับ ประโยชน์ทดแทนนั้น และให้เลขาธิการ หรือผู้ซึ่งเลขาธิการมอบหมายพิจารณาสั่งการโดยเร็ว”

มาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง “ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีคลอดบุตรสำหรับตนเองหรือภริยา หรือสำหรับหญิงซึ่งอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยากับผู้ประกันตนโดยเปิดเผยตามระเบียบที่เลขาธิการกำหนดถ้าผู้ประกันตนไม่มีภริยา ทั้งนี้ ต่อเมื่อภายในระยะเวลาสิบห้าเดือนก่อนวันรับบริการทางการแพทย์ ผู้ประกันตนได้จ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่าเจ็ดเดือน”

บทบัญญัติทั้งสองมาตราดังกล่าว ได้กำหนดเงื่อนไขการมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทน และระยะเวลาการใช้สิทธิในกรณีคลอดบุตรของลูกจ้างที่เป็นผู้หญิง โดยมีบทบัญญัติกำหนดว่า สำหรับลูกจ้างผู้หญิง หรือผู้ประกันตนในกรณีคลอดบุตรซึ่งต้องหยุดงานเพื่อการคลอดบุตรให้ได้รับเงินสงเคราะห์การหยุดงานเพื่อการคลอดบุตรไม่เกินสองครั้ง เป็นการเหมาจ่ายในอัตราครั้งละร้อยละห้าสิบของค่าจ้างเป็นเวลาเก้าสิบวัน และได้รับเงินค่าคลอดบุตร จำนวน ๔,๐๐๐ บาท โดยกฎหมายดังกล่าวได้มีการกำหนดเงื่อนไขเพื่อให้เกิดสิทธิว่า ผู้ประกันตนต้องจ่ายเงินสมทบไม่น้อยกว่าเจ็ดเดือนภายในระยะเวลาสิบห้าเดือนก่อนวันคลอดบุตรตามมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง และกำหนดเงื่อนไขระยะเวลาการใช้สิทธิรับประโยชน์ทดแทนว่า ผู้มีสิทธิจะต้องยื่นคำขอรับประโยชน์ทดแทนภายในระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่มิสิทธิขอรับประโยชน์ทดแทน ตามมาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง แต่ถ้าผู้มีสิทธิมิได้อยู่ในประเทศ หรือมีเหตุจำเป็นจนไม่สามารถจะปฏิบัติตามกำหนดเวลานั้นได้ ก็อาจยื่นคำร้องก่อนสิ้นกำหนดเวลานั้นเพื่อขอขยายหรือเลื่อนกำหนดเวลาโดยแสดงเหตุแห่งความจำเป็น เมื่อเลขาธิการเห็นเป็นการสมควรจะขยายหรือเลื่อนกำหนดเวลาออกไปได้ตามความจำเป็นแก่กรณี แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินไปกว่าหนึ่งเท่าของระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ในมาตรานั้นๆ ตามมาตรา ๘๔ ทวิ

บทบัญญัติทั้งสองมาตราดังกล่าวจึงเป็นประโยชน์และคุ้มครองสิทธิของลูกจ้างผู้หญิงที่มีกรณีคลอดบุตรให้ได้รับสิทธิประโยชน์ทดแทนตามกฎหมายบัญญัติไว้ โดยกำหนดว่า การแสดงความประสงค์จะขอรับประโยชน์ทดแทนดังกล่าวผู้ขอต้องยื่นคำขอต่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่มิสิทธิขอรับประโยชน์ทดแทนจึงเป็นเรื่องที่กฎหมายกำหนดเวลาให้ปฏิบัติเท่านั้น

ส่วนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ บัญญัติไว้ดังนี้

มาตรา ๔ “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง”

มาตรา ๒๖ “การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้”

มาตรา ๒๕ “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้”

กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย

บทบัญญัติวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎหรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วย โดยอนุโลม”

มาตรา ๓๐ “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

บทบัญญัติดังกล่าว มาตรา ๔ อยู่ในหมวด ๑ ว่าด้วยบททั่วไป ส่วนมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ อยู่ในหมวด ๓ ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่มีความมุ่งหมายจะคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยที่รัฐธรรมนูญรับรองและคุ้มครองไว้เป็นส่วนรวม ส่วนในกรณีตามคำร้อง มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง เป็นกฎหมายที่กำหนดสิทธิและเงื่อนไขการใช้สิทธิของลูกจ้างที่จะได้รับประโยชน์ทดแทนตามที่กฎหมายกำหนดไว้ โดยกำหนดเงื่อนไขให้ผู้จะขอใช้สิทธิประโยชน์ทดแทนต้องปฏิบัติจึงจะได้สิทธิตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ เงื่อนไขดังกล่าวจึงไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่เป็นลูกจ้าง และไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐

ผู้ทำคำวินิจฉัยจึงเห็นว่า พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐

วินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายปรีชา เถลิมาณิษฐ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ